

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. N° 96.

Sjunde Sessions tredie Samling.

27de Møde.

Mandagen den 18de Juli.

(Forts.)

N^oe (fortsat): Skulle vi gaae efter det strenge Princip, saa tør jeg vel sige, at ethvert Ord, som den ærede Ordfører har anført i denne Sag, er Sandhed, og at jeg vilde være fuldkommen enig med ham, ligesom jeg i det Hele takker ham for den Varme, hvormed han altid kæmper for Principets Reenhed; men jeg troer ogsaa, at, naar man kæmper saa ivrigt for et Princip, saa maa i finansielle Spørgsmaal den Realitetsgjenstand, som knytter sig til det, hvorom Kampen i det enkelte Tilfælde dreier sig, have Noget at betyde, og det kan jeg dog virkelig ikke skjønne er Tilfældet her. Er det da vel værd for os at klamres saa meget om, hvorvidt en saadan Sum skal indbringes med Strengthed, eller om man i et saadant Tilfælde skal være en lille Smule mild og estergivende? Der er sagt, at man ikke bør give efter, fordi der paa et andet Sted er staaet saa stærkt derpaa. Jeg vil nu slet ikke sige, at Vota fra den anden Lovgivningsdeel skulle indvirke særlig paa vore Beslutninger her; vi bør deri vistnok staae ganske selvstændige, men jeg troer dog ogsaa, at man kan accommodere sig noget efter hinanden i saadanne Spørgsmaal. Jeg troer virkelig ikke, at Spørgsmaalet er saa vigtigt, at de to Lovgivningskamre derom skulde føre Krig med hinanden, og, var der end en Mulighed for, at Sagen endnu kunde bringes for det andet Lovgivningskammer — den er der maaskee —, saa troer jeg dog virkelig, det vilde være at sætte den altfor meget paa Spidsen, det vilde være altfor meget at føre Krig om en altfor ringe Gjenstand. Jeg vil

ved denne Sag fornemmelig tillade mig at kalde de Herrer ihu, at, da vi vare samlede i meget bevægede Tider, og da der forelaae store Spørgsmaal, navnlig finansielle, hvor vi egentlig havde med Fortiden at gjøre, da udmærkede den danske Rigsdag sig ved en smuk Humanitet ligeoverfor Fortiden; man blev saa at sige enig om, at man vilde afregne med Fortiden paa en aldeles estergivende Maade, og det er jo dog egentlig kun ogsaa Spørgsmaal, der ere levnede fra Fortiden, som her endnu foreligge, det er en Rest, som er blevet os overleveret fra den Tid. Skulde vi nu ikke ogsaa have en Rest tilbage af den Humanitetsfølelse, hvormed vi dengang gik frem, og med den beslutte os til at give efter for det strenge Princip og stemme for, at den Gjenstand, ca. 400 Rbd., som der jo dog kun kan blive Tale om, maa blive Bedkommende estergivet? Om ogsaa den Enke, der vedkommer, ikke vilde komme i ublide Käär, dersom denne Pengestørelse blev inddrevet, saa kan Enhver dog stille sig for Die, at det er et sært ublidi Forhold, der vilde fremkomme, naar Staten her skulde gaae frem ligeoverfor hende som en streng Incassator, og komme med Rettens Mand og Incasseres til Tilgodehavende. En Appæl, der i et saadant Tilfælde stilles til vore Følelser, om ikke til Billighedshensynet, idet der om dette jo kunde være forskellige Meninger, synes jeg, at vi vel kunne være bekendte at give efter for.

Gram: Dengang jeg havde den Ære at begjære Ordet af den høitærede Formand, var det for at udtale min Opfattelse af denne Sag; men den Discussion, som hidtil har fundet Sted, har for mig været saa uhyggelig, at jeg ikke finder mig opfordret til at sige et eneste Ord mere, end at henvende min inderligste